

Alexandra
Penrhyn Lowe

LEEUEWENHART

De laatste Wachter

BOEK 4

A.W. Bruna Uitgevers

1

‘Heb je een lift nodig?’

Eveline twijfelde. De man die voor haar stond zag er vriendelijk genoeg uit: kleine, bijziende oogjes achter een bril en een grote glimlach met een keurige rij tanden. Hij droeg een gestreken bruine pantalon met daaronder van die degelijke leren schoenen die je in gezondheidswinkels kunt kopen. Hij sprak gebroken Engels met een vet accent dat niet Italiaans klonk, hoewel ze op een parkeerplaats in Napels waren.

‘Ben je van huis weggelopen?’ vroeg hij.

Eveline snapte dat hij dat vroeg, want ze zat in haar eentje op een stoepje, gekleed in een zwart T-shirt en een joggingbroek waar haar groezelige blote voeten onder uitstaken. Nadat ze het zwaard van Jeanne d’Arc had teruggevonden, was ze lukraak gaan lopen vanaf het strand, totdat ze een paar uur geleden op deze parkeerplaats was terechtgekomen. Ze was ontzettend blij geweest toen ze een paar vrachtwagens met internationale nummerborden had zien staan, want ze had geen geld en moest toch op een of andere manier terug naar Nederland. Maar geen enkele vrachtwagenchauffeur had haar mee willen nemen; alsof ze haar niet helemaal vertrouwden. Nadat ze de hele middag in de brandende zon had gestaan, had ze zelfs even overwogen om gewoon een aanhanger binnen te glippen, maar wist zij veel hoe lang zo’n cabine gesloten bleef? Voor hetzelfde geld werd hij van een vrachtwagen op een schip geladen om weken op zee te varen. Dan ging ze alsnog dood.

En nu was de zon weg en had ze honger, dorst en rilde in haar dunne shirtje.

‘Heb je het koud?’ De barmhartige samaritaan bood haar zijn vest aan, maar ze schudde haar hoofd.

‘Ik heb een lift nodig,’ zei ze. ‘Ik moet naar Nederland.’

Hij knikte en stak zijn hand naar haar uit. Betekende dat dat hij haar naar Nederland zou brengen? Ze pakte zijn uitgestrekte hand vast, die warm aanvoelde. Met verrassend veel kracht trok hij haar omhoog en hij wees naar een donkerblauwe stationwagon iets verderop. 'Ik kan je een heel stuk brengen – ik kom uit Duitsland en ben op weg naar huis. Dat is de goede kant op. Ik weet bij mij in de buurt wel een parkeerplaats waar veel Nederlandse vrachtauto's staan – dan kan je daar verder komen.'

Ze wist dat liften gevaarlijk was, maar deze man zag er niet onbetrouwbaar uit – een beetje een sulletje, alsof hij op zijn veertigste nog steeds bij zijn moeder woonde, die zijn bruine broeken in een keurige vouw streek. Bovendien was Eveline niet bang, want ze had altijd haar vernietigende Wachterkracht in haar handen en als die het onverhoopt liet afweten had ze het zwaard van Jeanne d'Arc nog, dat in een oude krant gerold op haar schoot lag. De man wilde het pakket van haar overnemen, maar ze hield het zwaard strak tegen haar lichaam aan geklemd. Het afgelopen halfjaar had ze het continu bij zich gehad, totdat ze het was verloren in zee. Ze wilde het niet weer verliezen.

De man haalde zijn schouders op. 'Ik heet Karl Gust,' zei hij. 'En jij?'

'Eefje.'

'Mooie naam.'

Even kreeg Eveline de kriebels, maar ze liep toch achter de man aan naar zijn auto. Een brandschone BMW met glimmende wielopen. Karl hield het portier voor haar open en ze schoof op de passagiersstoel. De auto was vanbinnen nog schoner dan vanbuiten en rook naar bleekmiddel.

Karl schoof naast haar en glimlachte geruststellend. 'Doe je gordel om,' zei hij.

Eveline knikte en reikte naar de gordel toen op de achterbank een schim zo plotseling als een knipmes omhoogkwam. Eveline schrok er zo van, dat ze een gil gaf en de man naast haar een eindje uit zijn stoel schoot.

Het was een meisje van haar leeftijd met lang, roodbruin haar, net als zij. In haar borst zat een groot gat op de plek waar haar hart ooit had gezeten en haar handen zaten met tiewraps aan elkaar gebon-

den. Hoewel er geen geluid uit haar mond kwam, begreep Eveline prima wat het meisje zei: *Help me*.

Een hand sloot zich als een ijzeren klem om Evelines nek. Stof drukte tegen haar gezicht en door de scherpe geur die ze opsnoof, zag ze meteen sterretjes. Ze worstelde terwijl ze bij bewustzijn probeerde te blijven. Haar ogen draaiden al omhoog in hun kassen toen ze haar handen bij elkaar bracht en ze krachtig tegen elkaar wreef. Op het moment dat ze blind naar haar belager reikte in een poging haar Wachterkracht te gebruiken, verloor ze het bewustzijn.

De door de chloroform veroorzaakte nachtmerrie bracht Eveline terug in de tijd. Alles wat er het afgelopen jaar was gebeurd, kwam langs. Het begon ermee dat ze de Rode Poort opende, waardoor ze de Wilde Jacht had vrijgelaten uit de onderwereld – een horde demonen die dood en verderf op aarde zaaide, waar die ook maar neerstreek. De oudere Wachters in het Wachterhuis in Parijs hadden gezocht naar een oplossing om de Jacht te stoppen, maar voordat dit was gelukt, had de groep het huis aangevallen en iedereen die in het huis was, gedood of ingelijfd bij de Jacht. Evelines geliefde leraar Miguel was dood, net als de kleine Mimi. Blackarmor, het hoofd van de Wachters, was verdwenen. Alleen Elise, Abel, Cleo en Eveline waren nog over, omdat ze op het moment van de aanval bij een feestje in de catacomben waren. Omdat Miguel en Eveline een halfjaar daarvoor de Broeders van Belial, de grootste vijand van de Wachters, hadden gedood, had Eveline steeds gedacht dat ze relatief veilig waren. De kans dat de Wilde Jacht hen zou aanvallen had ze klein geschat, want het was een chaotische, onvoorstelbare kluwen van demonen die willekeurig neerstreek op aarde – en de wereld was groot. Maar achteraf bleek dat de demonen doelbewust naar het Wachterhuis waren gestuurd door de nieuwe Broeders van Belial, aangevoerd door Arabella Langelaar. Zij had het genootschap nieuw leven ingeblazen en haar hand weten te leggen op het onsterfelijke paard waarmee het mogelijk was om de Wilde Jacht aan te voeren. Het paard waarnaar zowel de Broeders als de Wachters al eeuwen op zoek waren. Zij had het gevonden en de Wilde Jacht naar allerlei Wachterplekken gestuurd om de nog overgebleven Wachters uit te moorden. Maar op het moment dat Eveline, Abel, Elise en Cleo daarachter waren gekomen, was het te laat om de Broeders nog te

stoppen. Hun enige kans was het paard zelf in handen te krijgen zodat ze de demonen terug in de onderwereld zouden kunnen brengen. Het was een wanhopig plan geweest, maar ze hadden geen andere keuze. De vier waren teruggegaan van Parijs naar Onderlinden, in de hoop dat Arabella en het onsterfelijke paard daar zouden zijn.

Arabella was er: ze woonde samen met een aantal andere tieners in de woonboerderij van haar vader. Maar ze hadden niet alleen het onsterfelijke paard in handen, ze waren zelf ook onsterfelijk. Toen het tot een confrontatie kwam, was Elise overgelopen naar de Broeders, was Abel door een demon de onderwereld in getrokken en hadden Cleo en Eveline met meer geluk dan wijsheid weten te ontkomen op de twee paarden van Arabella: Wolfgang en Pinto. Tot dat moment had Eveline gedacht dat Wolfgang het legendarische paard was waarmee de Wilde Jacht kon worden aangevoerd. Maar dat bleek Pinto te zijn, waar Cleo op dat moment op reed. Cleo voerde daarmee de Jacht aan, dwars door de donkere lucht, op weg naar Napels. Het plan was om met de hele Wilde Jacht de kratermond van de Vesuvius in te rijden, zodat de horde demonen terug in de onderwereld terecht zou komen. Maar net voordat ze de vulkaan hadden bereikt, had Eveline Cleo in de steek gelaten. Ze had zich van Wolfgang aflaten glijden en was meters naar beneden in zee gestort en met haar laatste krachten had ze de kust weten te bereiken. Ze had haar beste vriendin niet in de steek willen laten, maar Azer had haar verteld dat ze moest blijven leven, dat ze zichzelf niet mocht opofferen, omdat zij het zwaard van Jeanne d'Arc had. Een grotere strijd zou op haar wachten...

Langzaam ontwaakte Eveline uit haar verdoving. Haar hoofd bonkte en toen ze haar ogen opende, zag ze een wazige schim voor zich. Zonder een seconde te twijfelen, wreef ze haar handen tegen elkaar om haar Wachterkracht te activeren en deed een uitval, maar miste omdat de schaduw achteruitdeinsde. Hoog meisjesgegil: 'No, no, no!' Dit was niet haar belager die haar een lift had aangeboden.

Eveline worstelde om overeind te komen, want ze was half van haar stoel af gegleden. Een roodharig meisje lag hysterisch gillend opgekruld op de achterbank, haar handen beschermend over haar hoofd.

'Don't touch me!' schreeuwde ze toen ze zag dat Eveline naar haar

keek en ze probeerde zo ver mogelijk bij haar vandaan te komen, ze kroop zo ongeveer op de hoedenplank. Ze keek Eveline aan alsof ze de duivel zelf was en trapte naar haar. Eveline hield haar handen omhoog en zei in het Engels dat het haar speet en dat ze haar geen kwaad zou doen.

Langzaam kwam het meisje tot bedaren, maar ze bleef buiten Evelines bereik met opgetrokken knieën op de achterbank zitten, haar vastgebonden handen beschermend voor het gat in haar borst.

Ze staarde met grote groene ogen naar Eveline. ‘Hoe deed je dat?’

‘Wat?’ Eveline duwde met haar handen tegen haar ogen in een poging haar hoofdpijn weg te duwen.

‘Er flitste bliksem uit je handen en hij was weg.’ Het meisje spuugde het woord ‘hij’ eruit, alsof het een verrot stukje vlees was dat uit haar mond moest.

Kennelijk was het haar gelukt om de man met haar kracht naar de hel te sturen voordat ze bewusteloos was geraakt. ‘Sorry,’ zei Eveline. ‘Ik dacht dat hij er nog was, anders zou ik je nooit hebben aangevallen.’ Ze schaamde zich dat ze een onschuldige geest zo impulsief bijna naar de onderwereld had gestuurd.

Eveline keek nog eens goed naar het meisje. ‘Hoe heet je?’

‘Ciara. Ik kom uit Ierland.’ Ciara pulkte aan haar vingers. ‘Hij... hij bood me een lift aan, net als bij jou...’

‘En toen?’

‘Daar wil ik het niet over hebben,’ zei Ciara meteen. Nu haar moordenaar dood was, was ze voor een geest verrassend helder.

‘Je weet toch... dat je dood bent?’ vroeg Eveline voorzichtig.

‘En of ik dat weet,’ zei Ciara woedend. ‘Ik zit al ik weet niet hoe lang bij hem in de auto – en steeds probeerde ik de nieuwe meisjes te waarschuwen – allemaal meisjes zoals jij en ik.’ Ze wees naar Evelines roodbruine haar. ‘Maar niemand zag me en ik kon niet praten.’

Eveline kreeg een droge mond. ‘Waren het er veel?’

‘Vijf. Het waren er vijf,’ zei Ciara stellig. ‘En al die tijd kon ik hier niet weg. Ik hoopte soms dat een van de meisjes hier ook zou verschijnen zodat ik niet meer zo eenzaam zou zijn.’ Ze begon te huilen. ‘Asociaal van me, hè?’

Eveline stak haar handen uit omdat ze de tiewraps van Ciara’s pol-

sen wilde halen, maar het meisje krabbelde achteruit. ‘Raak me niet aan,’ zei ze angstig.

‘Sorry.’ Eveline hield haar handen achter haar rug. ‘Ik zal je niet aanraken – al is het veilig als ik mijn kracht niet heb geactiveerd. Ik wilde alleen je handen losmaken.’

‘Wat is het voor kracht? En waarom kun jij me wel zien?’ Ciara wees naar Evelines gezicht. ‘Komt dat door die paarse ogen?’

‘Ik ben een Wachter,’ zei Eveline. ‘We beschermen de geheimen van de wereld en daarom kunnen we geesten zien.’

‘Wat heeft dat nou met elkaar te maken?’ vroeg Ciara. Ze leek niet erg onder de indruk van Evelines Wachter-zijn.

‘Die geheimen zijn meestal heel oud, dus is het handig als je geesten kunt zien zodat je hun om raad kunt vragen – dat soort dingen,’ legde Eveline uit.

‘O,’ zei Ciara teleurgesteld. ‘Ik dacht dat je zo’n medium was dat je weleens op tv ziet. Van die mensen die geesten kunnen helpen om...’

‘Naar het licht te gaan? Zou je dat willen?’

‘Kun je dat?’ vroeg het meisje hoopvol.

‘Dat kan ik. Dan moet ik alleen weten waarom je nog hier bent. De meeste geesten die vastzitten omdat ze zijn vermoord, worden bevrijd als hun moordenaar doodgaat, maar jij niet. Is er iets anders wat je hier houdt?’ Het was lichtelijk bizar om op die manier met de geest te praten, alsof Eveline een dokter was die een patiënt hielp erachter te komen waar het precies pijn deed.

‘Ik denk het wel,’ zei Ciara verdrietig. ‘Ik was in Oostenrijk op vakantie met mijn ouders en mijn zusje Joanna. We kregen ruzie en toen ben ik weggelopen. Ik wilde hen alleen maar ongerust maken en dacht dat het hun verdiende loon was als ik met die man mee zou gaan...’

‘Waar wilde je dan heen?’

De geest haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet. Ik dacht dat ik gewoon een paar honderd kilometer met hem mee zou liften. In plaats daarvan kwam ik in zijn kelder terecht.’ Haar ogen werden glazig en ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik wil er niet meer aan denken,’ snikte ze.

Ondanks haar eerdere belofte om Ciara niet aan te raken, trok Eveline voorzichtig de handen van de geest voor haar gezicht weg.

Meteen voelde ze de pijn en de angst en het visioen dat ze kreeg, raakte haar als een mokerslag: een ijzeren tafel. Vastgebonden. De man over haar heen gebogen, zweet op zijn voorhoofd, een mes in zijn hand. Maar het ergste waren zijn ogen, waarin een bloeddorstige lust te zien was.

Snel trok Eveline haar handen terug.

‘Zag je het?’ vroeg Ciara verbaasd. ‘Wat er in mijn hoofd zit?’

Eveline knikte. ‘Ik dacht dat ik die kracht kwijt was sinds...’ Plotse-ling schaamde ze zich ten opzichte van dit meisje, dat zo gewelddadig aan haar einde was gekomen, voor haar eigen gewelddadigheid en het bloed dat aan haar handen kleefde.

‘Ik heb dit niet meer gehad sinds ik zelf iemand heb neergescho-ten,’ zei ze weifelend.

‘Dat was vast nodig,’ zei Ciara stellig. ‘Jij bent niet zoals hij.’

Nee, ik ben misschien wel erger. Ik heb mijn beste vriendin een vul-kaan in laten rijden, dacht Eveline. Maar dat zei ze niet tegen Ciara. ‘Wat denk je dat de oplossing is om je te laten “oversteken”?’ vroeg ze in plaats daarvan.

Ciara dacht dat ze verlost zou worden uit de auto van haar moor-denaar als Eveline haar ouders zou vertellen wat er met haar gebeurd was. ‘Ze waren dol op mij,’ zei ze met een Iers accent dat sterker leek te worden op het moment dat ze over haar ouders sprak. ‘En Joanna – die moet er helemaal kapot van zijn geweest...’

‘Hoe oud is je zusje?’

‘Ze was zes toen ik wegliiep. Maar ik weet niet hoe lang ik hier al zit.’

Het bleek vier jaar geleden geweest te zijn dat Ciara was weggelo-pen, dus haar zusje was nu tien en zij had vier jaar lang als geest op de achterbank van haar belager gezeten. Zonder te kunnen praten, zonder de andere meisjes te kunnen waarschuwen.

‘Heb je een telefoonnummer? Kan ik je ouders bellen?’

‘Een nummer weet ik niet uit mijn hoofd, maar ik weet wel ons adres.’

Eveline zocht naar iets om het adres op te schrijven en trok het dashboardkastje open, waar ze tot haar afschuw naast tiewraps ook een scherp mes tegenkwam.

‘Zal ik?’ vroeg ze terwijl ze het mes omhooghield.

Ciara stak haar handen uit, waarna Eveline met een snelle haal de tiewraps lossneed. Daarna groef Eveline verder in het kastje en vond een balpen en een notitieboekje. Op de eerste bladzijde van het boekje stonden een stuk of twintig meisjesnamen. De zesde van onderen was Ciara. Eveline liet het aan het dode meisje zien. ‘Het zijn er veel meer dan ik dacht,’ zei die zachtjes en ze leek te krimpen in haar gehavende trui.

‘Hé, hij is dood. Nee, erger nog: op dit moment zuigt een of andere demon waarschijnlijk zijn hersenen eruit,’ sprak Eveline hardvochtig. ‘Hij kan je geen kwaad meer doen.’

‘Dat heeft hij al gedaan,’ zei Ciara en ze liet Eveline het gat in haar borst zien waar haar hart ooit had gezeten.

‘Sorry,’ zei Eveline. ‘Je bent zo helder voor een geest – ik dacht even dat je nog gewoon leefde.’

‘Was het maar zo...’ Ciara’s hand reikte naar haar hoofd. ‘Mijn haren groeien niet meer. Ik word niet ouder.’

‘Ik beloof je dat ik je ouders zal vertellen wat er met je gebeurd is,’ zei Eveline ferm. ‘Weet je wat hij met je... met je lichaam heeft gedaan?’

Ciara schudde haar hoofd. ‘Ik kan me alleen alles voordat ik d... alles daarvoor herinneren. Ik was zo bang en hij rook... als een vies beest...’ Ze slikte en slikte alsof ze anders over haar nek zou gaan. ‘En het deed zoveel pijn. Ik snapte maar niet waarom hij dat deed. Ik had hem niks gedaan en hij vond het leuk om mij pijn te doen.’ Haar handen trokken aan haar trui en veegden over haar broek. ‘En toen was ik hier. Maar ik was ook heel vaak weer dáár.’

‘Dat klinkt erger dan de hel.’

‘Dat was het ook. Daarom ben ik zo blij dat jij me kan zien!’ Haar handen wreven weer over haar broek, maar rustiger deze keer.

‘Geef me het adres, wie weet ga je dan over,’ zei Eveline.

Ciara noemde het adres van haar ouders en Eveline noteerde het op een schoon blaadje. Ze verwachtte dat Ciara zou verdwijnen op het moment dat ze het adres had genoteerd, maar toen ze opkeek, was het meisje nog even duidelijk als daarvoor. Geesten die bijna overgingen, werden meestal vager aan de randen, maar dat gebeurde niet met Ciara.

‘Ik beloof je dat ik het zal doen. Als ik thuis ben zoek ik uit welk

telefoonnummer bij dit adres hoort en dan zal ik je ouders bellen, goed?’

Ciara knikte.

‘Geloof je me?’

Ciara knikte weer.

Eveline fronste haar wenkbrauwen. ‘Er gebeurt niks.’

‘Ik voel me ook niet anders,’ zei Ciara. ‘Is er iets mis?’

‘Misschien ga je pas over als ik je ouders daadwerkelijk bel.’

Paniek in de ogen van het vermoorde meisje. ‘Maar... moet ik dan hier in de auto blijven wachten?’

Eveline keek naar buiten, naar de donkere parkeerplaats. Wat moest ze doen? Opnieuw een lift vragen en Ciara hier achterlaten?

‘Ik ga met deze auto terug naar Nederland,’ zei ze gedecideerd. Gelukkig zat de autosleutel al in het contact en was die niet met de seriemoordenaar mee naar de onderwereld geflitst.

‘Kun jij rijden dan? Ik dacht dat je net zo oud was als ik.’

‘Ik ben vijftien – net geworden. Maar ik heb leren rijden van...’ Even deed de gedachte aan Miguel Torrente haar pijn, maar ze stopte dat gevoel meteen weg. ‘Van een heel tof iemand,’ zei ze met vaste stem.

Ze nam plaats op de bestuurdersstoel. ‘Oké, op naar Nederland.’ Ze verstelde de spiegels en startte de motor. De tank zat helemaal vol – dat scheelde weer een hoop.

Eveline reed stapvoets de parkeerplaats af. Gelukkig zaten ze aan de rand van de stad en stond de snelweg aangegeven op de borden met ‘Autostrada.’ Ze moesten richting Rome en Eveline schatte dat het naar Onderlinden zo’n achttienhonderd kilometer rijden was. Naast haar trok Ciara haar knieën weer op. Deze keer niet om zichzelf te beschermen, maar uit behaaglijkheid. ‘*Road trip!*’ riep ze genietend.

Eveline schoot in de lach. ‘Je lijkt wéér niet echt dood,’ zei ze.

‘Misschien is dat wel wat me hier houdt,’ zei Ciara serieus. ‘Dat ik nog te veel leef.’

‘Misschien.’

Eveline was blij dat Ciara nog niet was overgegaan, al wist ze dat dat een egoïstische gedachte was. Maar door Ciara hoefde ze even niet te denken aan alles wat er was gebeurd. Het Ierse meisje kletste

honderduit over school, vakantie, jongens... Aan het begin van de rit hadden ze de ramen opengezet en de bleeklucht begon langzaam te verdwijnen. De tocht leek eindeloos: snelweg na snelweg, kilometers zwart asfalt met witte strepen in het midden. Eveline was al doodop geweest van de hele dag rondzwerfen, en de chloroform had daar nog een schepje bovenop gedaan.

Een venijnig kneepje in haar bovenarm. ‘Hé, let je wel op? Ik kan niet nog een keer dood, maar jij wel en dan zit ik hier straks voor altijd vast.’

‘Sorry.’ Eveline focuste weer op de weg, maar al snel begon ze weer dubbel te zien. Het dashboardklokje gaf vier uur ’s nachts aan. Ze had hard gereden; ze waren al over de Alpen heen en reden nu door Zwitserland. En de tank was bijna leeg.

‘We moeten geld hebben,’ zei Eveline zorgelijk. ‘Anders kan ik niet tanken. En ik moet iets eten.’

‘Geld genoeg,’ lachte Ciara. ‘Achter in de auto, bij het reservewiel, ligt een heel pak geld. Dat had die engerd daar altijd liggen voor het geval dat hij er ineens vandoor moest.’

Opgelucht stuurde Eveline de auto richting een tankstation, waar ze tankte. Hoewel het midden in de nacht was, was het er druk. Eveline zag veel mannen in hun eentje lopen en had nu het gevoel dat het allemaal potentiële tienermoordenaars waren.

‘Wil je mee naar binnen?’

‘Ik kan de auto niet uit,’ zei Ciara.

‘Ik denk het wel,’ zei Eveline. ‘Je kunt ook weer praten, dus ik denk dat je hier ook wel weg kan.’

Voorzichtig opende Ciara de deur en stak eerst één voet en toen de andere naar buiten. Daarna wipte ze de auto uit en sprong opgetogen op en neer. ‘En óf ik mee naar binnen wil! Vier jaar in deze auto was vier jaar te veel!’

In de tankshop stonden nog meer mannen aan hoge tafels snacks en koffie naar binnen te werken. Eveline zette een knop in haar hoofd om: niet al deze mannen waren seriemoordenaars. Hoogstwaarschijnlijk geen enkele. Bovendien had ze haar Wachterkracht en had ze haar zwaard, gewikkeld in een krant, in haar hand. Ze kon zich verdedigen als dat moest.

Eveline graaide een stokbroodje met kaas en slappe blaadjes sla uit

de koeling. Ergens dacht ze dat het goed was om een kop koffie naar binnen te gieten, maar de geur stond haar tegen en in plaats daarvan nam ze een blikje ijskoude cola.

‘Dit kan ik allemaal niet meer eten,’ verzuchtte Ciara, die verlek-kerd naar het schap met al het snoep stond te kijken. In het felle licht zag Eveline pas goed hoe toegenakeld het meisje was: ze had niet alleen een gapend gat in haar borstkas, maar ook snij- en brandwonden in haar gezicht. Er hing een weeïge geur van bloed om haar heen die Eveline niet eerder was opgevallen, maar dat kwam waarschijnlijk door de bleeklucht in de auto.

Eveline liep naar de kassa om alles af te rekenen. De vrouw achter het glas glimlachte naar haar. Het was een doodnormale vrouw met kort haar waar net iets te lichte highlights in zaten. Er zat een dikke laag poeder over haar slechte huid en haar nagels waren roodgelakt. Toen Eveline haar twee knisperende vijftigeurobiljetten aangaf, zei ze iets in het Duits. Eveline verstond het niet en glimlachte maar een beetje. Even leek de vrouw over Evelines schouder naar Ciara te kijken, maar dat was onmogelijk, want normale mensen zagen geen geesten. Weer een vraag in het Duits, feller nu. Eveline ving iets op over ‘*Tankstelle*’ en begreep toen pas dat de vrouw haar pompnummer wilde weten. Zo onopvallend mogelijk vroeg Eveline aan Ciara of ze het nummer van hun pomp wist.

‘Drie,’ zei Ciara.

Eveline kreeg het wisselgeld terug. Ze had er een onbehaaglijk gevoel bij. Snel propte ze het geld in haar broekzak en liep met Ciara het gebouw uit, op zoek naar de wc. Ze liepen onder de overkapping aan de zijkant van het gebouw door toen er naast hen een deur openging, maar op het eerste gezicht kwam er niemand uit. Toen zag Eveline iets boven hun hoofd bewegen, en plotseling hing er een bovenlichaam ondersteboven voor Ciara. Op het hoofd zaten blonde haren met te lichte plukjes erin. Maar het gezicht van de vrouw was nu gerimpeld, ze had kleine ogen met zwarte irissen en twee gaten waar haar neus had gezeten. Haar mond sperde zich open als de bek van een slang en een vieze, vlinderachtige tong rolde naar buiten. Eveline kon een gillende Ciara nog net achteruittrekken voordat de tong haar gezicht had bereikt. De vrouw siste nijdig en zwiepte haar bovenlichaam hun kant op, waarbij ze met haar dubbel zo lange ar-

men naar Eveline uithaalde en haar in haar hals krabde. Eveline liet haar zwaard en het blikje cola vallen en wreef haar handen tegen elkaar, maar de lange armen duwden haar zo hard dat Eveline naar achter tuimelde en met haar hoofd tegen een paal stootte, waardoor ze even versuft bleef liggen. Ciara stond stokstijf stil, terwijl de demon over de muur dichterbij gleed als een slang en een uitval deed naar de tiener.

‘Ren!’ riep Eveline, die het krantenpapier van haar zwaard af trok en overeind krabbelde, maar Ciara stond als verlamd, als een konijn dat midden op de weg in koplampen staart. De lange tong gleed over het gat van Ciara’s hart richting haar mond, terwijl de armen zich om de geest heen sloten en haar dichterbij naar de bek toe trokken.

Eveline hief haar zwaard, maar de demonische tong was al bij Ciara’s mond en Eveline gilte hard: ‘*Sjboq!*’

Meteen deinsde de demon achteruit en gleden de armen van Ciara af, waarna Eveline met een trefzekere houw van haar zwaard het hoofd van de demon afhakte. Het lichaam klapte uit elkaar in een fontein van licht.

Eveline sleurde Ciara mee en duwde haar terug de auto in, waarna ze zo snel mogelijk de motor startte en wegreed. Naast haar vloekte Ciara een stroom van scheldwoorden.

‘What the fuck was dat?’ vroeg ze uiteindelijk. ‘Dat was toch die vrouw van de kassa?’

Eveline knikte. Haar mond was droog en ze had het bloedheet – het had haar veel energie gekost om deze demon uit te schakelen. Ze trok het blikje cola open, dat ze gelukkig had meegegrist, en dronk het met gulzige teugen halfleeg.

Miguel zou trots op me geweest zijn, dacht ze bitter. Tegelijkertijd vervloekte ze hem, want hij had hun tijdens demonenleer nooit iets geleerd over gewone mensen die eigenlijk demonen waren. Want dat was deze vrouw geweest: een demon in menselijke verpakking. Dat was iets anders dan een Vermis, dat was een demon in een dóód mens. Maar deze vrouw was een levend iemand die kon veranderen in een demon. Dat bestond blijkbaar ook.

Eveline sloeg op haar stuur. ‘Ik had het kunnen weten,’ zei ze. ‘Ze wist al dat ik had getankt bij pomp drie toen jij het nummer zei – ik

heb het nooit zelf tegen haar gezegd. Zo had ik kunnen weten dat ze jou kon horen en zien. En dat ze een demon zou kunnen zijn,' zei ze tegen de geest die naast haar zat te trillen. 'Ze rook je en wilde je ziel hebben. Als snackje, zeg maar,' probeerde ze wat licht in de situatie te brengen, maar Ciara begon nog harder te trillen. Eveline kon haar tanden horen klapperen.

'Ik wil hier weg,' stamelde het meisje naast haar. 'Nu.'

'Dat kan niet,' zei Eveline ferm. 'Je kunt nu niet weg – maar je bent veilig bij mij, ik heb je toch gered? En als het goed is, is de plek waar we naartoe gaan beschermd.'

'Waar is dat?'

'De begraafplaats van mijn opa en oma.'

Het geklapper van Ciara's tanden nam langzaam af. 'Je laat me niet alleen – zweer je dat?'

Eveline knikte.

'*Pinky swear?*' Ciara stak haar pink uit en Eveline haakte haar pink in die van haar. Het was een kinderlijk gebaar dat haar aan Cleo deed denken. Snel keek ze strak voor zich uit en concentreerde zich op het verkeer – vooral grote vrachtauto's die de nacht door reden.

'Ik had dit nog nooit gezien,' zei ze nadat ze de rest van de cola had opgedronken. 'Anders had ik wel beter opgelet. Ik wist niet dat er demonen waren die eruit kunnen zien als normale mensen. Wel demonen die in mensen zitten.' Ze vertelde Ciara over de Vermis die ze samen met Miguel in het vliegtuig was tegengekomen. Haar leeraar had de demon met zoveel Wachterkracht verdelgd dat de vliegtuigmotoren even waren gestopt. Daarna vertelde ze over Elise die bezeten was geraakt door een demon.

'Maar demonen die op echte mensen lijken kende ik nog niet. Die moeten wel heel krachtig zijn.'

'Zou zo iemand getrouwd zijn en een normaal leven hebben?' vroeg Ciara. 'En dat haar man er helemaal niks van weet?'

De gedachte gaf Eveline de kriebels. Op een of andere manier klonk het plausibel wat Ciara zei.

'Leer je ook Oud-Aramees spreken op die school van je?' vroeg Ciara plotseling.

'Nee, wel Latijn en Grieks. Dat vind ik al vervelend genoeg,' zei Eveline. 'Hoezo?'

‘Die term... “Sjboq”? Dat is volgens mij Oud-Aramees,’ zei Ciara stellig.

‘Hoe weet je dat?’

‘Mijn moeder is hoogleraar Oud-Aramees – ze vond het leuk om mij dingetjes te leren toen ik klein was. En dit klonk heel erg Aramees. Je weet toch wel wat dat voor taal is? Of heb je nooit griezel-films gezien over bezetenheid?’

‘Voor bezetenheid hoef ik geen films te kijken,’ verzuchtte Eveline.

Ciara vertelde dat bezeten mensen in films vaak Aramees spreken – de oudste taal van de wereld, zei ze, en de taal die Jezus zou hebben gesproken.

‘Maar het is toch niet logisch dat de taal die Jezus sprak door bezeten mensen wordt gesproken?’ vroeg Eveline, die het warm begon te krijgen. Zij was toch niet bezeten? Haar hand gleed onwillekeurig over haar hartstreek, alsof ze zich er zo van kon vergewissen dat ze nog steeds zichzelf was.

‘Gebruiken jullie het als een soort toverspreuk?’ drong Ciara aan.

‘Ik... ik sprak het zomaar,’ zei Eveline bedeesd. ‘Toen Elise bezeten was en ik wilde dat ze Abel losliet. Ik dacht dat ik het gewoon in het Nederlands zei, maar Abel en Cleo zeiden later dat ik een vreemde taal sprak. Maar ik ben niet bezeten, dat weet ik zeker,’ liet ze er snel op volgen. ‘Echt niet.’

‘Ik neem aan van niet, want dan had je mij toch niet gered?’ zei Ciara nuchter. ‘Het is vast een speciale gave.’

‘Dat zei Cleo ook al.’

Ciara bleef lang stil, maar Eveline voelde dat ze naar haar keek. Toen ze opzij keek, zag ze dat de geest haar inderdaad aandachtig bestudeerde.

‘Wat?’

‘Ben jij speciaal?’

‘Wat bedoel je?’

‘Je bent speciaal omdat je deze gave hebt – maar ben je extra speciaal onder de mensen die deze gave hebben? Ben je uitverkoren, zoals Harry Potter bijvoorbeeld?’

‘Harry Potter is een tovenaars uit een boek en bestaat niet echt.’

‘Hoe weet je dat nou? Ik heb ook weleens een boek gelezen over mediums die geesten naar het licht helpen, of over mensen die de-

monen bestrijden. En nu blijkt jij echt te bestaan. Dus waarom zouden er geen tovenaars bestaan? Alleen maar omdat ze in boeken bestaan?’

‘Jeetje, ik weet wel dat jij later ook hoogleraar wordt,’ zei Eveline lachend, maar haar gezicht betrok meteen toen ze zich realiseerde dat dat helemaal niet kon. ‘Sorry,’ zei ze snel. ‘Ik was het even vergeten.’

Ciara lachte. ‘Geeft niet – ik geloof dat ik het wel leuk vind dat je vergeet dat ik een geest ben. Dan voel ik me niet zo dood. En op een of andere manier zakken de herinneringen ook weg.’

Eveline keek naar Ciara. Was het verbeelding of was het meisje al een beetje waziger dan eerst? Ze stak haar hand uit en legde die op Ciara’s arm, maar die voelde nog precies zoals geesten voor Eveline voelden: stevig, als een echt mens, maar wel koud.

‘Ik vind je wel speciaal,’ zei Ciara koppig. ‘Met dat zwaard zie je eruit als een magische strijdster.’

Eveline lachte het weg en ze babbelden verder over wat normalere dingen: jongens, school, ouders... Het was gemakkelijk om met Ciara te praten. Alsof ze vier jaar zwijgen ongedaan moest maken, kletste ze maar door. Het hield Eveline wakker, terwijl ze uren achter elkaar stug door bleef rijden. In Duitsland reed ze nog harder, de dag was alweer aangebroken, het verkeer zwol aan in de spits en nam weer af en eindelijk passeerden ze de Nederlandse grens. Ze reed al achttien uur bijna non-stop en haar ogen prikten van vermoeidheid. Gelukkig draaiden ze niet veel later de Nikodemusdijk bij Onderlinden op, waarna ze aankwamen bij de begraafplaats van haar grootouders.

Snel spiedde Eveline naar de woonboerderij aan de andere kant van het weiland. Zouden Arabella en de rest van de Broeders er nog zitten? Eveline wist dat ze extreem op haar hoede moest zijn: de Broeders waren onsterfelijk en zij was nog maar in haar eentje. Als het op een confrontatie aankwam, zou ze hen niet aankunnen.

Het hek naar de begraafplaats was open. Eveline haalde opgelucht adem, want dat betekende dat Garon nog leefde.

Samen met Ciara liep ze het hek door en sloeg rechts af langs de zwarte bus van de Wachters naar het huis van haar grootouders. Hoewel ze maar een paar dagen weg was geweest, voelde het als een eeuwigheid.

Op haar hoede liep Eveline naar het privégedeelte van het gebouw.

Op de keukentafel stonden de vieze borden van hun laatste maaltijd – Cleo's roerei.

'Beetje ouderwets, maar wel gezellig,' vond Ciara, die bij de deur stond te dralen. Ze wipte onrustig van het ene been op het andere.

'Je hoeft hier niet bang te zijn,' zei Eveline. 'We zijn hier op een beschermde plek, er kunnen geen demonen komen.'

'Waarom ben jij dan bang?'

'Ik weet niet zeker of het hier ook beschermd is tegen onsterfelijke mensen die het liefst mijn hoofd zouden willen afhakken en het op een staak zetten.'

Ciara zette grote ogen op. 'Onsterfelijke mensen bestaan dus ook. En moet je daarvoor je ziel inleveren?'

'Dat weet je ook?'

'Ja, natuurlijk weet ik dat – alles heeft zijn prijs en ik neem aan dat onsterfelijkheid nogal duur is.' Ciara wiebelde weer. 'Bestaat er ook een hel?' vroeg ze ineens zachtjes.

'Ben je bang dat je daarheen gaat?'

Ciara knikte. 'Ik ben weggelopen en ik ben heus niet altijd even braaf geweest.'

'Je gaat niet naar de hel,' zei Eveline stellig. 'Dat weet ik honderd procent zeker. Meisjes zoals jij gaan niet naar de hel. Mensen die meisjes zoals jij doodmaken, die wel.'

Het dode meisje zuchtte opgelucht. 'En anders kom je me halen, toch?' Ze keek zoekend in het rond. 'Heb je een telefoon?'

Eveline had geen mobieltje, maar er was nog wel een vaste telefoon in de bibliotheek. De telefoon stond op de grond naast het bijzet-tafeltje, dat nog bedolven lag onder de boeken die Elise had doorgeploegd.

Eveline belde de informatielijn en gaf het adres van Ciara's ouders op. Ciara stond naast haar en haar gezicht lichtte op door een vreemde glimlach.

'Ik word doorverbonden met je ouders,' verzekerde Eveline haar. Ze was nog niet eens uitgesproken of ze zag dat het meisje begon te vervagen.

'Ik heb ze nog niet aan de lijn,' zei Eveline. Lichte paniek overviel haar – als Ciara weg was, was ze helemaal alleen.

'Ik kan het niet helpen,' giechelde het meisje. 'Het is goed zo.' Ze

staarde naar een punt boven Evelines schouder. ‘Het is heel goed zo,’ verzuchtte ze en terwijl de telefoon nog overging, spatte ze uit elkaar als een zeepbel.

De telefoon bleef overgaan, maar er werd niet opgenomen.

‘Ik vertel het ze,’ zei Eveline hardop tegen de nu lege plek naast haar. ‘Ik beloof je dat ik je ouders zal vertellen wat er met je gebeurd is.’

Ze dacht aan haar belofte aan de moeder van Mimi om haar dochter te beschermen. Het lichaam van Mimi lag nu in een zwarte zak in een massagraf van Wachters op het kerkhof Montparnasse. Ze was een van de slachtoffers geweest van de Wilde Jacht.

De hoorn in Evelines hand produceerde een zacht zoemend geluid en ze legde hem op de haak.

Stilte.

Ze zette de platenspeler aan, waar de lp nog op lag die Abel had afgespeeld voordat ze weggingen. De lievelingsplaat van zijn moeder. Terwijl ze zich op een stoel liet zakken, spoelden trieste vioolklanken over haar heen. Een stem zong: ‘*Erbarme dich, erbarme dich, mein Gott...*’

Ze trok haar knieën op en wachtte tot er tranen zouden komen, maar ze voelde alleen maar leegte.